

Székesfehérvár, 1889. október 13. – Budapest, 1968. február 21.

Apja vendéglőt vezetett. Egyházi tanulmányokat végzett, majd 1911-ben egy évig az innsbrucki teológiai főiskola hallgatója volt. 1912. július 26-án pappá szentelték. Előbb Dunabogdányban, majd Érden, Pázmádon, végül 1918–1919-ben Székesfehérvár-Felsővárosban káplán volt. A közbeeső időben Magyaralmáson, majd Érden adminisztrátor tisztséget töltött be. Négyesztendős százhalombattai lelkészi szolgálat után 1927-ben utolsó, legjelentősebb helyszínére, Székesfehérvár–Vasútvidék plébániájára helyezték. 1951-ig terjedő plébánosi szolgálata alatt épült fel az 1933-ban felavatott Prohászka-emléktemplom. Az építkezés megszervezéséért 1933-ban püspöki tanácsosi címet kapott, 1939-ban címzetes prépost. 1947 nyarán Svhoy Lajos székesfehérvári megyéspüspök engedélyével belépett a Keresztény Női Tábor pártjába. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon a Fejér-Komárom-Esztergom vármegyei választókerületből került be a törvényhozásba. Képviselői megbízatásáról 1948 őszén püspöki eljárója kérésére kész volt lemondani, ha ezt Balogh István is megtette volna. Az elképzelés végül nem vált valóra. 1951-ben nyugdíjazták, majd az 1953-ban megalakított Országos Papi Otthon torbágyi plébániájára helyezték. 1956 nyarán egyházi reaktiválása is felmerült, ha az Állami Egyházügyi Hivatal is hozzájárul. Egészségügyi okokra hivatkozva végül nem vállalta a felajánlott kőszárhegyi lelkészség vezetését. 1962-ben püspöki engedéllyel préposti mellkeresztjét és gyűrűjét is eladta, hogy anyagilag segítse kedvelt székesfehérvári templomát.